

Szondy-Adorján György

KÚT

Hogy is írhatnám le neked ezt a rám
feszülő érzést?
Mert a kilátás nélküli szobák mind magamba
űznek, legmélyebb bensőmbé
hívnak, elmerülöm itt.
Talán örülöm kéne, hogy bejárhatom
választott távolságaim, fényt
gyújtva néhol, lobbantva üszkös parazsat,
elhintve a visszaút magvait.
A legkisebb végtelen felé, mi valahol ott
a testben, akár egy sötéten
örvénylő, feneketlen kút.
És ahová folyton vissza-visszatérek,
s már csak némán nézem azt, mint a holtakat.

KÁVÉHÁZ A PARTON

Akik vasárnaponként megmásszák az üveghegyeket,
ezüst-füvek varkocsaiba kapaszkodva kúsznak egyre
följebb és följebb a gyöngyházcsillogáson, biztos
lábbal, rezzenéstelen arccal sétálnak gerincen és zászlós
ormokon, majd valamivel arrébb, a csillagok üszkéből
szálló port mossák le kezükről, s lábukról az avar karcos
gyémánt-zúzalékait az örök élet vizével, fordultukban még
odabiccintenek a kurta farkú kondásának, majd a fenséges
óperencia felől térnek vissza, lázasan hajtva előre kis
lélekvesztőiket a morajló habok fölött, alább, a kivehetetlen
homály ingerült narváljai készülnek magukkal rántani, mi
fölöttük merészelt utat hasítani, és eveznek szüntelenül
fürkészsze, lesve a mélység fondorlatait, folyamatos

cselvetéseit, végül megérkeznek, megkönnyebbülten sóhajtanak föl és elégedetten, aztán betérnek egy sörre, kávéra vagy hosszúlépésre, élvezik a hegy lábánál összegyűlt levegő melegét és szelídebb mozdulatait, rágyújtanak, kezükbe veszik a napilapokat és asztalra koppantott lábakkal olvassák a hírt: „Igen, emberek, létezik! A hegy ennyi, a csónak ennyi, minden első hétfőn kedvezményes a kurta farkú!”, akkor felhörpintik italaikat, körülnéznek, majd fölállnak, s köszönnek, ha lesz, akinek, és elindulnak az örök rendezetlenség egyik alsóbb szintje felé, valahová a haszonelvőség furfangjaitól kissé távolabb, nyomaikba a köznapok kényszeres és köztudomású varázslataival ömlik be a sár.

Pirkadat, 2020
(60 x 60 cm, olaj, vászon)